

dená, že tím má býti znovu dokumentováno, že uchazeči o výhodu nezměnili původně za doby války pojatý úmysl vstoupiti do služby státní.

Když pak st-l sám netvrdí, že se ucházel o přijetí do státní služby způsobem právě vytčeným a ve lhůtě zde zmíněné, nelze shledati, že žal. úřad odepřev vyhověti jeho žádosti o přiznání výhody jednal tím proti zákonu.

To ostatně, ze znění stížnosti soudě, připouští nepřímě i st-l sám, tvrdí-li, že lhůtu posledně dotčenou zmeškal beze své viny a činí-li nárok na použití předpisu 2. odst. cit. § 8.

Avšak se zřetelem k tomu, že st-l nic podobného v řízení administrativním neuplatňoval, brání přihlížeti k tomuto stížnému bodu již předpis § 5 zákona o ss.

Pokud jde o podmínku druhou, uvedl zástupce stížnosti při veřejném ústním přelíčení, že st-l bezprostředně po sprostění ze služby válečné nastoupil učitelské místo ve veřejné obchodní škole v Mar. Horách a tvrdil, že toto místo ve veřejné službě školské sluší posuzovati za službu rovnocennou civilní službě státní a že tudíž st-l přešel bezprostředně ze služby vojenské do služby civilní, vyhověl tím § 8 č. 2 cit. zák.

K výtce této nemohl však rovněž nss dle § 5 zák. o ss přihlížeti, poněvadž nárok z tohoto titulu nebyl ani v řízení administrativním ani ve stížnosti (§ 18 cit. zák.) uplatňován a nebyla tudíž žal. úřadu dána možnost k němu zaujmouti stanovisko.

Pokud konečně stížnost vytýká, že nař. rozhodnutí odporuje směrnicím usneseným min. radou pro provádění zákona č. 320/1920, dlužno poukázati k tomu, že dle §§ 2 a 7 zák. o ss jest předpokladem vyhovění stížnosti, aby straně byl protizákonným opatřením nebo rozhodnutím správního úřadu v jejich právech ublíženo. St-l netvrdí však výtkou posléze dotčenou porušení normy zákonné nebo nařízení, vydaného dle zákonného zmocnění, a nemá proto ani tato výtky opory zákonně.

Bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2612.

Vývozní poplatky: Není nezákonné, stanovil-li úřad pro zahraniční obchod výnosem z 13. července 1920 č. 87.377 preklusivní lhůtu pro žádosti za vrácení vývozních poplatků za určitých podmínek.

(Nález ze dne 6. září 1923 č. 15.052.)

Prejudikatura: Boh. 1505, 1054, 1297, 1449 a j. adm.

Věc: Firma »Kishidvéger Holzindustriegesellschaft« v Mukačevě (adv. Dr. Wchryzek z Prahy) proti ministerstvu obchodu o vývozní poplatky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Již v nálezu Boh. 1505 adm., na nějž se tímto dle § 44 j. ř. poukazuje, vyslovil a podrobně odůvodnil nss názor, že ani zákon z 24. června 1920 č. 418 Sb. ani nařízení z 13. července 1920 č. 442 Sb. neustano-

vují o způsobu vybírání poplatků za povolení, která normují, nic bližšího, ponechávající úpravu způsobu vybírání úřadu, jenž k vybírání jest oprávněn. Může tedy úřad ten určit bližší modalitu, jimiž se chce při vybírání poplatků řídit, může od vybírání poplatku v určitých případech upustiti a tedy také zaplacený poplatek vrátiti; není tedy ani stanovení preklusivní lhůty, do které žádost za vrácení poplatků za nepoužitá vývozní povolení jest podati, samo o sobě nezákonným.

Pravidla, jmenovaným úřadem o tom výnosem z 13. července 1920 č. 87377 vydaná, zakládají pak pro strany právní nárok na vrácení poplatků tehdy, když se strany dle pravidel těch zachovají, zejména tedy i když dodrží lhůtu v nich stanovenou. Může-li st-ka — jak to také skutečně činí — opřít svůj nárok na vrácení poplatků jediné o takováto pravidla, a běže-li je v principu za zdroj svého práva, pak nemůže jim vytýkati nedostatek publicity, pokud jde o úpravu podmínek nároku z nich plynoucího. Je tudíž námitka, že zmíněná preklusivní lhůta nebyla řádně vyhlášena, bezdůvodná.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 2613.

Mimořádná opatření poválečná: Soupis cenných papírů uherských.

(Nález ze dne 6. září 1923 č. 15.126.)

V ě c: Filip Sch. v D. (adv. Dr. Alfréd Král z Prahy) proti ministerstvu financí (min. místotaj. Dr. Sláma) o označení cenných papírů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l přihlásil k soupisu cenných papírů prováděnému dle nař. z 12. března 1919 č. 126 Sb. mimo jiné také 137.800 K 4% uherské korunové renty a 20.000 K 4% uherské zlaté renty uváděje, že papíry ty patří jeho tetě Vilemině Sch. Jak se později vysvětlilo, šlo tu o jeho sestru Teresii S., vdovu po Vilému S., bydlící v Budapešti.

Papíry ty byly nejpozději od 30. června 1918 uloženy v depot znějícím na jméno st-le u vídeňské filiálky jisté uherské banky spolu s jinými jeho papíry.

Na základě úmluvy s rep. rakouskou publikované vyhláškou ze 6. září 1920 č. 513 Sb. a na základě vyhlášky z 29. září 1920 č. 549 Sb. žádal st-l o převoz zmíněného depot a po převozu o dodatečné označení cenných papírů předkládaje příslušný soupisový seznam těchto papírů. Gen. fin. ředitelství povolilo dodatečné označení papírů, přihlášených při soupisu jako majetek st-lův.

V příčině papírů, jež byly hlášeny jako majetek Teresie S., předložilo ředitelství tuto žádost k rozhodnutí min. financí. St-l předložil potom přímo min. financí jako doklad svého tvrzení, že tyto papíry koupil od své sestry a je v únoru 1921 zaplatil, příписy B-ské spořitelny, dle kterých táž k jeho příkazu poukázala dne 8. února 1921 279.295 K 87 u h. a dne 14. února 1921 43.222 K uh. uherské firmě H. v Budapešti ve prospěch odvodvělé Teresie S. Dále uváděl, že převod vlast-